

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.154 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 december 2004 het Rijk is binnengekomen, diende op 21 december 2004 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 19 april 2005, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal)

1.3. Op 7 juli 2005 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 17 oktober 2006 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.5. Op 16 mei 2007 nam de Commissaris-generaal, met betrekking tot het tweede asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Bij arrest van 23 augustus 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

1.7. Bij schrijven gedateerd op 2 augustus 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Verzoeker diende op 11 december 2007 een derde asielverzoek in.

1.9. Op 18 juni 2008 nam de Commissaris-generaal, met betrekking tot het derde asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.10. Op 28 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd. Deze beslissing die verzoeker op 16 oktober 2008 ter kennis werd gebracht luidt als volgt:

"(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 21.12.2004, werd afgesloten op 11.07.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in het land tot wanneer hij een tweede asielaanvraag indiende op 17.10.2006. Deze tweede asielaanvraag werd afgesloten op 23.08.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende vervolgens een derde asielaanvraag in op 11.12.2007. Op 19.06.2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Tegen deze beslissing diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog steeds hangende. De duur van de eerste twee procedures – namelijk zo'n 7 maanden en zo'n 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, Engels leert en spreekt, een inburgeringscursus, een cursus maatschappelijke oriëntatie en loopbaanbegeleiding heeft gevolgd, een initiatie in informatica en tekstverwerking heeft gevolgd, een cursus als vorkheftruckchauffeur volgt, werkbereid is, duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar en 8 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, vormt tevens geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft het niet over buitengewone omstandigheden als redenen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, maar voor het indienen van de aanvraag in België. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden, de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Bovendien werden de ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds beoordeeld - en aanvaard - in de ontvankelijkheidsfase. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Tevens voert verzoeker aan dat een manifeeste appreciatiefout werd gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd bevonden en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid motiveerde dat de, in het kader van deze aanvraag ingeroepen, buitengewone omstandigheden reeds werden beoordeeld en aanvaard in de ontvankelijkheidsfase. Hij wijst er op dat hij de oorlogsomstandigheden in Afghanistan niet enkel als een omstandigheid heeft ingeroepen die het voor hem zeer moeilijk maakt om zijn aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch tevens als een element ter onderbouwing van de gegrondheid van zijn aanvraag. Hij benadrukt dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat één enkel feit een buitengewone omstandigheid kan vormen die toelaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en tevens een motief kan zijn dat de machtiging tot verblijf rechtvaardigt.

Verweerder beperkt zich tot de stelling dat verzoeker de buitengewone omstandigheden verwacht met de argumenten ten gronde, die toelaten het verblijf in België te verantwoorden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijf-plaats of zijn plaats

van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, tot een verblijf gemachtigd te worden expliciet gesteld dat de redenen die hij aanvoerde ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag - waaronder de veiligheids-situatie in Afghanistan - ook aangebracht werden ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet afgeleid worden dat een gegeven dat zowel ter rechtvaardiging van de ontvankelijkheid als van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangevoerd en dat aanvaard werd ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van een machtigingsaanvraag niet meer dient beoordeeld te worden in het kader van het onderzoek van de gegrondheid van dezelfde aanvraag. Door voor te houden dat een gegeven dat aanvaard werd als een buitengewone omstandigheid niet meer kan aangenomen worden ter onderbouwing van de gegrondheid van een aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging, miskent de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.